

Intervisieverslag voorbeeld

Datum:

Groep:

Datum intervisiebijeenkomst:

Setting: voorzitter: overige deelnemers:

Samenvatting van de intervisie (casus):

De sessie betrof een privé-casus van Marissa. Het ging om de relatie van Marissa als moeder met haar twee dochters. De oudste dochter, Sophie, vraagt veel zorg en aandacht – die krijgt ze ook. Marissa voelt zich zo sterk met Sophie verbonden dat het soms haast symbiotisch lijkt. De jongste dochter, Laura, redt zichzelf veel beter en krijgt o.a. hierdoor minder aandacht en voelt zich zodoende tekort gedaan. De vraag die concreet gesteld werd was: Waarom voelt Laura zich tekort gedaan en wat kan Marissa daarin anders doen?

De rollen waarmee geïdentificeerd werd waren die van Sophie, Laura, Toon (de vader) en Marissa zelf.

Evaluatie van mijn eigen proces:

Deze eerste sessie was voor mij een mooie kennismaking met de Raguse methode. Ik heb me met plezier met de verschillende rollen geïdentificeerd en had het gevoel dat dit me redelijk makkelijk af ging. Ik kreeg van Marissa ook vaak als feedback dat ze mijn bewoordingen heel treffend vond.

Ik was me bewust van het feit dat ik in ons eigen gezin vroeger de rol had van Laura en mijn zusje in zekere zin die van Sophie. Ik heb enerzijds gebruik gemaakt van mijn ervaring daarin en van wat ik toen geleerd heb, maar heb anderzijds geprobeerd om zo goed mogelijk te waken voor projecties. In stap 6 (terug nemen van projecties) heb ik dit ook openlijk uitgesproken. Het was bijzonder om te merken dat ik tijdens de identificatie met Laura ook het meeste fysiek kon voelen, als een zware energie op/in mijn borst.

De sfeer in de groep voelde voor mij veilig. Ik heb mijn best gedaan om al mijn bevindingen duidelijk maar positief te formuleren, en altijd vanuit mijzelf te praten (als in 'ik voel me hier zo bij', 'ik zou zelf zo doen', etc.), en ik hoop dat ik zo heb bijgedragen aan de veiligheid in de groep.

Ik merk dat ik soms zelf graag de leiding wil nemen. Er kwam een behandeltafel in het midden te staan, die voor mijn gevoel de verbinding in de groep wat in de weg stond – die zou ik daar niet neergezet hebben. Op sommige momenten had ik het liefst in willen grijpen op het tempo en eenmaal heb ik ingegrepen toen stap 6 (terug nemen van projecties) overgeslagen werd (met name omdat die stap voor mij belangrijk was).

De wens om de leiding te nemen is niet omdat ik denk dat ik het 't beste weet, maar meer omdat ik denk dat op die manier het beste resultaat bereikt kan worden – maar is dat niet hetzelfde als denken dat je het 't beste weet? Ik ben me in elk geval voortdurend bewust van het feit dat mijn neiging tot ingrijpen meer over mij zegt dan over wat er gaande is. En ik probeer er niet naar te handelen, maar me bewust te zijn van wat de resultaten zijn van wat er gebeurt op deze niet-door-mij-gekozen manier. Zo was het mooi om te zien dat Janneke als voorzitter in stap 5 (reactie van de

inbrenger op de identificatie) tot de volgende herdefiniëring van de vraag van de casus kwam: 'hoe kan ik de band met mijn jongste dochter sterker maken?'. Deze positieve formulering was veel constructiever en gaf me een gevoel van ontroering (wat een projectie is van mijn eigen verleden en mij zodoende meer inzicht gaf in de relatie met mijn moeder). Ik zou zelf als voorzitter sneller door stap 5 heen zijn gegaan, omdat Marissa zelf niet tot een herdefiniëring kon komen en zou dat inzicht dus gemist hebben.

Ten slotte:

Omdat deze sessie zo raakte aan mijn eigen verleden en Marissa daarin in zekere zin mijn moeder vertegenwoordigde, had het advies wat ik Marissa kon geven voor mij heel waarde. Dat advies gaf mij meer begrip voor de positie van mijn eigen moeder. Hoewel ik het resultaat van stap 7 (adviesronde) gewoonlijk niet helemaal in het intervisieverslag opgenomen zou hebben, wil ik dat nu wel graag doen, juist omdat het voor mij zo waardevol was.

Aan Marissa:

Je hoeft jezelf niet zoveel vragen te stellen... doe ik het goed genoeg? doe ik niemand tekort? geef ik iedereen wat hij/zij nodig heeft en verdient?...

Vertrouw op jezelf en waardeer jezelf. Je geeft meer, veel meer, dan genoeg. Anderen hebben ook een verantwoordelijkheid. Waardeer jezelf, je doet het goed.

En laat de geschiedenis los. Je bent nu aan het investeren in Laura en geeft haar meer de aandacht die ze nodig heeft, maar je kunt de hele geschiedenis niet in één keer goed maken. Dus Laura zal af en toe nog best onredelijk zijn en misschien meer verwachten dan terecht is, maar dat heeft een historie. Als je jezelf daar alleen maar slecht over zou voelen, zou Laura zich op langere termijn schuldig kunnen gaan voelen dat ze het probleem aangekaart. De toekomst telt veel zwaarder dan het verleden.

Dat je nu probeert de juiste aandacht te geven is goed genoeg. Waardeer jezelf daarom. :)